SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

OLIMPICII *în vizită la* sportul

CUNOAȘTEȚI PE CAMPIONUL A. VASILE?

S-ar putea pune fără grijă pariul cu 90 la sută dintre fervenții boxului românesc: știți cine este campionul A. Vasile? Întrebarea ar fi oarecum ușurată doar dacă am preciza că este vorba de un tînăr de 26 de ani, smead, cu părul negru lucios și cu pomeții proeminenți, cu riduri evidente coborînd spre gura senzuală. Chestiunea ar fi oferită mură-n gură dacă am adăuga că este vorba de posesorul centurii naționale la categoria ușoară.

Cu toate acestea, surpriza rezervată multora este aceea a numelui **adevărat** al acestui campion: **Antoniu Petre Vasile.** Dintre aceste apelative, primul reprezintă preferința părinților (care au avut 11 copii) pentru numirile romane, al doilea este numele de botez al tatălui, vrednic muncitor brăilean, iar al treilea, abia acesta, este numele patronimic, adică de familie, al celui pe care-l cunoaștem din ring și din paginile ziarelor îndeobște sub prenumele său (pocit uneori și sub forma Antonio). Așadar, o corectură în palmarese: campionul național de box al categoriei semiușoară în 1965 și 1966, ca și al categoriei ușoară în 1968, se numește Antoniu Vasile. Nu de alta, dar ne temem să nu-l dezmoștenească taică-său sau să-l renege întreaga familie.

Nu-i vorba, de vreo trei ani, de cînd s-a căsătorit cu o coafeză bucureșteană, instalatorul Antoniu Vasile și-a întemeiat o nouă familie. Atunci, în 1965, abia trei luni după cununie, mirele a făcut soției sale Mariana un splendid dar de nuntă: primul titlu de campion al țării. Acum, cînd sînt mai puțin de trei luni pînă la nașterea primului moștenitor, Antoniu Vasile se gîndește cu asiduitate la darul pe care-l va putea aduce acasă. Un medalion? Nu, o medalie. De aur, de argint, de bronz? Cum vor vrea sorții și... sovieticul Frolov, pe care-l consideră de temut, ca un fin tehnician.

Din 1959 de cînd a trecut de la tăiatul lemnelor la primele lecții de box cu maistrul brăilean Gheorghe Baltă, Antoniu Vasile a avut timp să învețe a-și cunoaște adversarii și în primul rînd pe sine. L-a mai ajutat firește să ajungă la acest stadiu și maestrul său actual, Constantin Nour. „Știu — zice Antoniu în limbajul său colorat — că lovitura mea cea mai bună este croșeul de stînga, dar și cînd l-oi nimeri pe careva cu dreapta, să-l ferească sfîntul!" Adevărul este că ceea ce bagă în sperieți pe adversarii săi sînt atacurile furibunde, pornite dintr-o poziție joasă, cu un-doiuri ambidextre în serie și fără pauză. Poate că tocmai în acele momente — adeseori decisive — Antoniu Vasile ar trebui să se folosească de un upercut puternic la corp.

Semifinalist la campionatele europene din 1965 (Berlin), calificat în sferturi doi ani mai tîrziu (1967, Roma), Antoniu Vasile visează (ceea ce nu i s-a dat posibilitatea să obțină la Tokio): o medalie olimpică (la Mexico). Se antrenează cu sîrguință, fără a uita că mai are o datorie urgentă față de viață: examenele clasei a IX-a la cursul seral.

Acum, firește, îl cunoașteți ceva mai bine pe campionul A. Vasile. Orice pariu a devenit inutil. **(vib)**

O întrebare ce-și așteaptă încă răspunsul

Participarea la cel mai sever examen internațional, Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, este o problemă extrem de importantă pentru gimnastica noastră feminină. Pe măsură ce data unei decizii definitive se apropie, argumentele pro și contra se confruntă din ce în ce mai tăios, se amînă mereu — poate justificat — ziua cînd hotărîrea finală va fi adoptată. Știm cu toții că, deocamdată, nu prea avem șanse la medalii, căci există azi trei echipe peste care nu se poate trece: Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, R. D. Germană. Mulți dintre specialiștii noștri le-au văzut la lucru în ultimele luni pe gimnastele sovietice și pe cele din echipa R. D. Germane și s-au convins de înalta lor pregătire, de forța deosebită de care acestea dispun. Echipa Cehoslovaciei a preferat să rămînă în umbră, dar se poate presupune că deținătoarele titlului de campioane mondiale joacă o „carte" mare. Deci, un calcul simplu care ne arată că echipa noastră nu are șanse, cel puțin teoretic, de a se clasa în primele trei-patru locuri. În cazul participării, va trebui să ne mulțumim, în consecință, cu unul din locurile mai de jos ale ierarhiei mondiale.

Care va fi acesta? Este foarte greu, dacă nu chiar imposibil, de răspuns acum la această întrebare, pentru că un mare număr de echipe reprezentative aspiră cu șanse aproape egale la ocuparea locurilor patru, cinci și șase, echipa Japoniei părîndu-ne superioară. Prin prisma concursurilor bilaterale desfășurate în ultimul an, ca și a altor întreceri internaționale, echipele care vor ataca locurile 5-8 sînt, așadar, după opinia noastră, Ungaria, Franța, Bulgaria, România, Suedia, Polonia și Italia.

Dacă așa stau lucrurile, se pune întrebarea ce se așteaptă de la Jocurile Olimpice: **medalie sau posibilitatea de a disputa șansele alături de selecționatele amintite? Se dorește repetarea abandonului de la campionatele mondiale din 1966 (Dortmund) sau menținerea în concernul internațional al gimnasticii?** Întrucît la medalii nu sînt șanse, trebuie manifestat maximum de grijă pentru soluționarea celui de al doilea aspect al problemei. Firește, disputa olimpică va fi grea, dar și un loc 6 în ierarhia mondială reprezintă ceva! Și apoi, să nu uităm că absența îndelungată din marile competiții costă uneori extrem de mult. Se afirmă că echipa noastră feminină „nu are aură olimpică". Poate că așa și este, dar avem convingerea că într-o întrecere cu arbitraj realmente neutru ea are toate șansele de a o întrece pe cea bulgară sau pe celelalte, susamintite. Concursul din Bulgaria a evidențiat puterea de concentrare a româncelor, mai buna lor stăpînire în momentele decisive, comparativ cu competițiile precedente. Desigur, se poate și mai bine, iar viitoarele întreceri cu Olanda și R. F. a Germaniei probabil că vor confirma acest lucru.

Federația bulgară luase hotărîrea de a participa la J.O. încă înainte de meciul cu România. Noi de ce n-am face-o măcar acum? O rapidă decizie definitivă nu poate fi decît în folosul echipei!

Constantin MACOVEI

PLEDOARIE PENTRU ADEVĂR (II)

- **DOUĂ VARIANTE: AMATORISM PUR SAU LICENȚĂ UNICĂ**
- **SĂ FOLOSIM APORTUL FOȘTILOR RUTIERI!**
- **JUNIORII — PIATRA DE ÎNCERCARE A CICLISMULUI ROMÂNESC**
- **BARIERE EXPANSIUNII COMPETIȚIONALE**
- **LIMITAREA PREMIILOR ȘI UN STRICT CONTROL ANTIDOPING**

Analiza cauzelor care au dus la încălcarea „cartei amatorismului" (de către unii cicliști dintr-o serie de țări, printre care și compatrioți) și la extinderea practicii dopingului necesită, desigur, și o discuție a posibilităților de revenire la normal.

Firește, aceste posibilități depind de condițiile pe care le are ciclismul în țara respectivă, de dorința diriguitorilor de a sacrifica spectaculosul în favoarea readucerii sportului cu pedale în rîndul acelor discipline care contribuie la întărirea tineretului și nu la prejudicierea dezvoltării lui.

O singură problemă rămîne — la același nivel — în discuția tuturor: **se dorește menținerea ciclismului amator sau unificarea lui cu cel profesionist sub aceeași licență?**

Presupunînd că dorințele celor ce se ocupă de destinele ciclismului nostru converg spre ciclismul amator vom pune în discuție cîteva propuneri (fără intenția de a le da caracter exhaustiv) culese și selecționate de la personalități ale sportului nostru (membri ai federației, antrenori, cicliști), precum și de la tehnicieni de peste hotare care ne-au vizitat țara și care ne-au făcut cu amabilitate propuneri izvorîte din experiența lor.

1. Folosirea mai intensă — atît la întocmirea planurilor de perspectivă, cît și la realizarea lor — a foștilor cicliști. În jurul sportului nostru cu pedale se simte nevoia regrupării acestei imense forțe pe care o reprezintă foștii alergători, pasionați ai ciclismului. Federația poate găsi mijloace prin care să realizeze această grupare de forțe și, mai ales, are condiții suficiente pentru a pune în aplicare propunerile lor. Este adevărat că și în momentul de față forul de conducere a ciclismului nostru este sprijinit de o serie de foști rutieri. Ei sînt fie membri ai unor comisii, fie antrenori, fie arbitri. Dar, o mare parte dintre cei care cu vreme în urmă se aflau în atenția publicului amator de ciclism nu sînt angajați în nici o acțiune care să contribuie la dezvoltarea sportului cu pedale românesc. Cîteva exemple: **Constantin Șandru, Nicolae Maxim, Aurel Șelaru, Gh. Calciscă, Gh. Șerban-Rădulescu.** Lista ar putea cuprinde zeci și zeci de nume. Este în detrimentul ciclismului nostru ca acești oameni să nu-și aducă contribuția experienței și inițiativei lor la îmbunătățirea permanentă a sportului cu pedale.

2. Dezvoltarea activității de masă. Această problemă trebuie discutată sub două aspecte. Primul se referă la **activitatea pe biciclete de turism.** F.R. Ciclism, în colaborare cu fabrica de biciclete „Carpați" și organele de resort ale Ministerului Învățămîntului și U.T.C., poate organiza o vastă activitate cicloturistică și competițională. Resursele cicloturismului sînt cunoscute. Vom lua în discuție, deci, posibilitatea organizării unor competiții rutiere pentru posesorii bicicletelor de turism. Prin înființarea unor secții în cadrul asociațiilor sportive școlare s-ar putea crea nuclee care să asigure întrecerilor (poate campionatelor) participanți. În fiecare sîmbătă sau duminică ar putea fi inițiate concursuri pe distanțe variind între 5 și 15 km, concursuri care fără îndoială s-ar bucura de mult succes. Din rîndurile celor mai buni participanți la aceste competiții (organizate pe categorii de vîrstă) ar putea fi recrutați membrii secțiilor de juniori, tineri care să evolueze pe biciclete semicurse și, apoi, pe cele speciale.

Măsurile organizatorice ar trebui să înceapă de la federație. **Crearea unei comisii speciale pentru juniori** (dependentă direct de biroul federal și condusă de un vicepreședinte al acestui organism) și **înființarea unui post de antrenor federal pentru problemele juniorilor** ar putea constitui primul pas spre îmbunătățirea activității tinerilor cicliști. Avînd asigurate aceste condiții organizatorice, F.R. Ciclism ar putea — afectînd o bună parte din bugetul său activității juniorilor (micșorarea sumelor destinate pregătirii loturilor republicane ar constitui o primă sursă) — **să înființeze centre de juniori și în orașele Brașov, Ploiești, Cluj, Timișoara, Iași, Piatra Neamț, Cîmpulung Muscel, Craiova, Sibiu.** Conduse de antrenori tineri, dotate cu material corespunzător și asigurate cu un calendar competițional la nivelul necesităților („Criteriul juniorilor" și „Cupa orașelor" sînt insuficiente) aceste centre de juniori ar putea da ciclismului românesc talentele de care simte nevoie tot mai acut. În concluzie, **toată atenția și toate eforturile materiale să fie îndreptate, în perioada care urmează, spre rezolvarea problemelor activității de masă și creșterii juniorilor.**

3. Limitarea numărului de competiții din programul unui alergător și reducerea duratei pregătirilor centralizate. În momentul de față un singur antrenor **(Nicolae Voicu)** ține o evidență strictă a numărului de competiții la care participă alergătorii ce-i are sub supraveghere. În rest, nu există fișe ale sportivilor care să cuprindă observațiile antrenorului clubului și ale celui de la lot, competițiile la care a luat parte și modul în care s-a comportat, concluzii asupra întrecerilor care sînt adecvate calităților pe care le are ciclistul respectiv. Sportivul vine la lot fără nici un fel de indicații de la antrenorul său și pleacă înapoi fără o fișă cu observații din timpul pe care l-a petrecut în echipa națională. Aceste carențe trebuie să fie înlăturate printr-o strictă și obiectivă evidență a federației. Încă înainte de începerea sezonului, de comun acord cu cluburile sportive, cu antrenorii și alergătorii, este necesar să se facă o programare a fiecărui ciclist pentru sezonul care urmează. Rutierul în cauză trebuie să-și fixeze obiective finale și intermediare, să indice întrecerile la startul cărora dorește să fie prezent. În funcție de posibilitățile rutierului, „sfatul" tehnicienilor îi va întocmi calendarul în așa fel încît ciclistul să poată participa și la procesul de producție sau de învățămînt. **Menținerea activității în limitele amatorismului trebuie să fie în permanență în atenția tuturor celor ce se ocupă de ciclism.**

Perioadele de pregătire centralizate trebuie concordate cu necesitățile reprezentării în competițiile internaționale, dar și cu faptul că alergătorul este pasager în ciclism și stabil în profesia pe care și-a ales-o. Pregătirea de bază să fie încredințată antrenorilor de la cluburi, iar perfecționarea ei celor de la loturi.

Programul competițiilor internaționale la care-și propune F.R.C. să fie reprezentată nu este necesar să fie restrîns. El trebuie, însă, să se afle în directă concordanță cu principiile expuse mai înainte. Nu competiții cu cîte 14—17 etape și cu kilometraje mari (de peste 200 km) sînt necesare cicliștilor noștri, ci întreceri cu 5—7 etape (maximum 8—10), pe trasee ce nu depășesc 150—160 km și programate în plin sezon. Ținînd seamă de aceste criterii — în care se înscrie ciclismul amator — să se alcătuiască un program internațional judicios, la care să participe, prin rotație, majoritatea rutierilor de performanță. **Selecționarea echipei naționale va putea fi făcută în concursuri desemnate special, excluzîndu-se senatorismul de drept și dîndu-se posibilitate tuturor să-și dovedească talentul în competițiile de amploare.**

4. Crearea unui sistem premial unic. Pentru a pune stavilă goanei după cîștiguri (care a generat, așa cum am arătat în prima parte a articolului, o serie de mari neajunsuri), F.R. Ciclism are datoria să elaboreze un sistem — valabil pentru toți organizatorii noștri de curse cicliste — în care să se prevadă ce premii se pot acorda în competiții, premii gradate pe măsura dificultății întrecerilor și — în orice caz — la nivelul celor admise de regulamentele internaționale pentru amatori.

5. Efectuarea unui strict și permanent control antidoping atît la competițiile seniorilor, cît și la cele ale juniorilor. F.R. Ciclism a avut inițiativa studierii posibilităților de sancționare a celor vinovați de folosirea substanțelor doping. Propunerile sale vor trebui să fie legalizate de forul tutelar, cît mai repede, pentru a se putea acționa pe baza unui statut.

★

În cazul în care aceste propuneri — pe care le dorim îmbogățite de altele, cît mai multe, făcute de antrenori, arbitri, tehnicieni și cicliști — nu vor fi pe placul membrilor biroului federal și se va acredita ideea creării licenței unice, este de datoria forului nostru de a face propuneri concrete atît Federației internaționale de ciclism amator, cît și Uniunii cicliste internaționale. O propunere mai veche era aceea de a-i împărți pe rutieri în două categorii: tineret — pînă la 23 de ani și seniori — de la 23 de ani. Se preconiza organizarea de întreceri pe etape și a campionatelor mondiale pe aceste două categorii. Dacă se va considera mai utilă această variantă, atunci vor trebui create condiții asemănătoare cu cele ale profesioniștilor și alergătorilor români. După părerea noastră, această variantă este — din mai multe puncte de vedere — imposibil de realizat la ora actuală.

Hristache NAUM

EMIL RUSU (DINAMO) A CÎȘTIGAT ȘI CAMPIONATUL NAȚIONAL DE FOND

(Urmare din pag. 1)

cipite în pluton. **E. Rusu** — care nu vrea să se recunoască înfrînt, talonat de **Gera**, pornește în căutarea fugarilor. La km. 82 campionul de la contratimp sparge dar repară rapid. Gera are însă o defecțiune care-l scoate practic din această cursă de urmărire: i se rupe un braț al ghidonului și rulează conducînd bicicleta cu o singură mînă. Mașina clubului Steaua se află pe undeva, rămasă și ea în pană, așa că Gera va urca mai bine de jumătate din drumul spre Piriul Rece în această situație incomodă. Chiar în momentul în care inițiatorul evadării, I. Rădăcină, epuizat, rămîne, E. Rusu prinde trio-ul Cernea—T. Vasile—Chima care se află la conducerea cursei. Lui Gera i se schimbă, în sfîrșit, bicicleta, dar i se dă una de o măsură mult mai mică și... chinul continuă. La km. 93, abandonează lupta și tînărul Chima, ajuns la limita resurselor, astfel că lupta pentru titlu se desfășoară între consacrați. După alți 13 km Gera îi ajunge pe fruntași chiar în momentul în care E. Rusu schimbă din nou o roată. Din acest moment cei patru au șanse certe pentru sprintul final. Urcușul spre Poiană avea însă să ni-l arate din nou pe E. Rusu dezlănțuit. El i-a părăsit pe colegii de evadare cîștigînd cu fiecare km de urcuș un avans tot mai substanțial, avans care-l va departaja valoric față de restul concurenților. Gera, plătind tribut eforturilor de mai înainte, nu poate menține nici măcar ritmul lui Cernea, lăsîndu-se devansat, la fel ca și T. Vasile.

CLASAMENTE: seniori: 1. EMIL RUSU (Dinamo) a parcurs 150 km în 3 h 52:16 — **campion de fond al României**, 2. Șt. Cernea (Steaua) la 1:23, 3. C. Grigore (Dinamo) la 2:18, 4. Șt. Bălan (Voința Pl.) la 2:18, 5. Fr. Gera (Steaua) la 4:19, 6. N. David (Steaua) la 4:30, 7. T. Vasile (Dinamo) la 4:30, 8. C. Gontea (Steaua) la 5:25, 9. Gh. Toader (Voința Buc.) la 5:25, 10. D. Letea (Victoria Constanța) la 5:25; **juniori mari: 1. M. BACOCIU** (C. S. M. Cluj) a parcurs 85 km în 2h 08:24 — **campion de fond al României**, 2. I. Sălăjan (C.S.M. Cluj) la 2 sec, 3. M. Ioniță (Dinamo) la 2 sec; **juniori mici: 1. T. DICEANU** (Tractorul Brașov) a parcurs 62 km în 1h 48:30 — **campion de fond al României**, 2. Z. Aitay (Mureșul Tg. Mureș), 3. V. Budea (Dezrobirea Brașov) același timp.

Västerasul ar putea rămîne doar un vis urît...

Ce s-a întîmplat cu luptătorii noștri la europenele de greco-romane?

Întrebarea ne-a fost pusă de atîtea ori, încît a devenit aproape obsedantă. De fapt, cu o astfel de întrebare ne-am adresat și noi, în timp ce se stingeau becurile de la Roklundahallen, sportivilor și antrenorului Ion Cernea. Dar, nici unul dintre ei n-a fost în stare să ne explice cauza acestui fiasco, imprevizibil la dimensiunile pe care le-am constatat la Västeras. Numai vagi referiri la dificultatea competiției... Europenele au fost — fără dubiu — un veritabil tur de forță, dar nu numai pentru sportivii noștri, ci pentru toți cei 155 de luptători angajați într-o bătălie a notelor maxime la cel mai important test olimpic. Atunci?

Dl. dr. Per Strömbäck, președintele federației suedeze de lupte, care a urmărit de mai mulți ani evoluția luptătorilor noștri, ne-a făcut să înțelegem că este total contrariat de comportarea luptătorilor români. Și, încercînd să explice cauzele, ca specialist în acest sport, dar și ca medic cu o îndelungată activitate clinică, dr. Strömbäck ne-a precizat: „Nu este vorba de faptul că românii au pierdut unele partide hotărîtoare, ci de maniera în care au pierdut aceste meciuri. Am constatat la luptătorii dv. o stare de oboseală, nervoasă îndeosebi. Ei au lăsat impresia că vin după un sezon foarte încărcat, care le-a tocit nervii. Se impune o perioadă de odihnă pentru restabilirea echilibrului nervos și, implicit, al celui valoric, astfel ca la J.O. luptătorii români să se poată prezenta la posibilitățile lor reale și recunoscute".

Punctul de vedere al dr. Strömbäck ni se pare foarte aproape de adevăr. Fenomenul oboseală psihică s-a manifestat la unii dintre luptătorii români chiar din primele meciuri, conturîndu-se tot mai evident (și mai alarmant) cu cît ne apropiam de finalul competiției. Iată, cazul lui I. ȚĂRANU, care a debutat la europene într-un meci foarte ușor, avînd de îndeplinit oarecum o simplă formalitate, în compania unui sportiv modest ca austriacul Berger. Și, totuși, Țăranu n-a ieșit cu nimic în evidență, consolîndu-se cu un rezultat de egalitate, care — pentru experiența sa — nu spune nimic sau dimpotrivă! În continuare, Țăranu a evoluat șters, pierzînd la iugoslavul Nenadici și terminînd nedecis cu suedezul Kärström, un luptător ce-i drept puțin dificil. SIMION POPESCU, fostul campion european din 1967, în meciul cu sovieticul Grigoriev, unul dintre cei mai duri participanți la competiție, a primit chiar în prima repriză o lovitură în plină figură, în urma căreia a ieșit cu arcada spartă. Apoi a primit un genunchi în plex, motiv pentru care a stat pe marginea saltelei, pentru îngrijiri medicale, minute întregi. Incidentul a influențat considerabil comportarea ulterioară a luptătorului nostru, în meciurile cu grecul Lazarou și turcul Topsaka. S. Popescu însă a fost nevoit să-și mențină greutatea o perioadă prea mare datorită „naționalelor" care au avut loc doar cu 3 săptămîni înaintea „europenelor". Comportarea acestui valoros luptător, cu multă experiență și cu un registru variat de procedee tehnice trebuie privită și prin această prismă.

La Gh. STOICIU și I. ALIONESCU, fenomenul de oboseală nervoasă s-a manifestat în special printr-o stare de timorare foarte avansată, specifică numai unor începători. Stoiciu, de pildă, care abordase promițător meciul cu sovieticul Kocerghin, s-a depersonalizat iremediabil în momentul în care i s-a dat indicația să riște totul. Și cu bulgarul Kirov, reprezentantul nostru s-a lăsat dominat, terminînd meciul printr-o înfrîngere la tuș... Excepțînd meciurile cu italianul Centurioni, iugoslavul Covici și mexicanul Lopez, luptători anonimi, Alionescu, în alte două partide — foarte importante pentru calificarea în finală — cu luptătorul turc Altîn și apoi cu bulgarul Traikov, a intrat pe saltea, parcă, paralizat, în postura stranie a unui sportiv predestinat să piardă! La ambii luptători sărăcia procedeelor tehnice (și în cazul lui Alionescu și o lipsă vizibilă de fantezie, de gîndire tactică) s-au făcut simțite din plin, ele contribuind la rezultatele modeste înregistrate.

În ceea ce-l privește pe I. ENACHE și lui i se poate reproșa lipsa de orientare tactică cu care a evoluat în meciul cu Pohl (R.D.G.), pierdut la limită în ultimele secunde, precum și stilul dezordonat folosit în partida cu bulgarul Butrakov, care i-a adus și descalificarea.

Deși n-au pierdut nici un meci, N. NEGUȚ și N. MARTINESCU nu s-au putut afla printre medaliați. Este un paradox determinat, la fel, de lipsa de convingere, manifestată îndeosebi de Neguț (meciurile cu Komarnik, Metz și Overby cu care a terminat la egalitate). Martinescu a fost vitregit de sorți, cît și de unele aranjamente de „culise".

Într-un singur caz, acela al lui N. BUȘOI, „căderea" își are o explicație total diferită. Aici a intervenit handicapul de greutate. Trebuie să cădem de acord asupra unui lucru care nu mai are nevoie, de altfel, să fie demonstrat: nu se poate merge, cu sorți de izbîndă, la categoria grea în fața unor adversari ca Petrov, cu 125 de kilograme sau ca Nadbornik, cu 123 de kilograme. Să nu se uite că primii trei clasați în această probă au avut, în ordine, 131 kg — Kment, 140 kg — Kozma și 136 kg — Svenson. Altfel spus, un handicap de forță practic irecuperabil pentru Bușoi, care are numai 105 kg.

Așadar, una din cauzele eșecului de la Västeras o constituie lipsa unei rezistențe nervoase. Ea a fost determinată după părerea noastră de data prea apropiată a finalelor naționale, cît și de incidentele care au avut loc la aceste întreceri. De asemenea, pregătirea a fost efectuată în intervale foarte lungi și plictisitoare. Este de semnalat totodată că în acest an echipe valoroase ca acelea ale U.R.S.S., Bulgariei și Turciei au fost... ocolite. Ce fel de verificare s-a realizat pînă la europene? În asemenea condiții, sportivii noștri au fost nevoiți să suporte o stare de tensiune continuă, puțin propice unor rezultate remarcabile. Și aceasta tocmai în anul olimpic!

Credem, de asemenea, că luptătorilor noștri de greco-romane nu li s-a asigurat o pregătire psihologică adecvată. De fapt, la nivelul acestui lot, un asemenea gen de pregătire (pe care se pune preț tot mai mult, în ultima vreme, cunoscîndu-i-se eficiența) este ca și inexistent. Spunem aceasta, după ce am avut prilejul să asistăm la cîteva lecții ținute de antrenorul I. Cernea, care au fost departe de a corespunde cerințelor. Nici o indicație precisă înainte de meci, pentru a contracara adversarul direct. În asemenea condiții, sportivii intră în luptă fără nici un resort moral. Și, dacă se întîmplă să aibă în față adversari teoretic mai tari, îndeosebi sovietici sau bulgari, ei se comportă ca niște victime sigure.

Insuficienta pregătire psihologică este dublată și de o defectuoasă conducere de pe marginea saltelei, în timpul meciului sau în pauzele dintre reprize. Stoiciu ni s-a plîns, de pildă, că antrenorul nu l-a încurajat de fel; dimpotrivă, l-a admonestat pentru unele greșeli sau — și mai mult — l-a amenințat că nu va ajunge în Mexic! Bușoi, la fel, ne-a făcut cunoscut că în pauzele dintre reprize, în loc de liniștire nervoasă a trebuit să suporte dojeni și amenințări.

Este evident că sportivii nu trebuie tratați ca niște roboți. Dimpotrivă, trebuie plecat de la premisa că ei sînt — în primul rînd — oameni, că fiecare are (sau trebuie să aibă) personalitatea sa. Antrenorului îi incumbă sarcina elementară de a contribui la formarea acestei personalități a sportivilor pe care îi pregătește, de a cultiva la fiecare din ei simțul demnității. Sportivul, dacă va vedea că antrenorul caută să realizeze un asemenea deziderat, va fi și mai receptiv la sfaturi, aportul său va crește. Iar antrenorul va fi socotit ca un prieten, în înțelesul major al termenului.

Desigur, eșecul de la europenele desfășurate la Västeras este dureros și el reprezintă un semnal de alarmă. Dar, firește, departe de a intra în derută, se impune să găsim — cu calm și răbdare — căile de ieșire din impas. Un asemenea impas s-a mai făcut simțit (amintiți-vă de mondialele de la Toledo și de Balcaniada din 1962), dar luptătorii noștri au reușit să-l depășească cu bine. Lotul român de greco-romane, care și-a confirmat valoarea în atîtea competiții — olimpice, mondiale și europene — este capabil să revină pe linia de plutire și să ne ofere satisfacții depline la apropiatele J.O. Ar fi un bun prilej pentru a considera Västerasul doar ca un vis urît...

Tiberiu STAMA

Întreceri ale școlilor profesionale

ÎNVINGĂTORII LA ATLETISM

Duminică, pe stadionul Tineretului, s-a încheiat disputa atleților care au reprezentat școlile profesionale și tehnice de 4 ani la finala pe țară. Cei mai buni dintre ei au primit, drept răsplată, titlurile de campioni.

REZULTATE: BAIEȚI I — 110 m.g.: Fl. Grigore (Buc.) 15,4; **disc:** P. Olaru (Buc.) 39,62 m; **400 m:** N. Nicolae (Buc.) 51,9; **înălțime:** I. Grecu (Reșița) 1,77 m; **4 x 100 m:** M.I.C.M. Buc. 44,5; **1500 m:** P. Lupan (Buc.) 3:58,6; **4 x 400 m:** M.I.C.M. Buc. (N. Nicolae, Gh. Bonchiș, Gh. Ropota, P. Lupan) 3:31,1; **200 m:** N. Pița (Brașov) 23,0; **suliță:** E. Dronca (Arad) 55,86 m; **lungime:** L. Eftimie (Buc.) 6,74 m; **ciocan:** I. Vultur (Brașov) 45,96 m; BAIEȚI II — **90 m.g.:** N. Topală (Buc.) 13,5; **greutate:** Gh. Moldovan (Luduș) 12,11 m; **1000 m:** I. Dinu (Roman) 2:41,3; **suliță:** T. Manole (Cluj) 45,40 m; **ciocan:** Al. Micu (Brașov) 50,36 m; **300 m:** D. Ionescu (Buc.) 39,2; **lungime:** E. Moreh (Tg. Mureș) 5,67 m; FETE I — **800 m:** Maria Lincă (Buc.) 2:14,9; **100 m:** Gherghina Radu (Buc.) 13,5; **suliță:** Ileana Maier (Oradea) 40,74 m; **înălțime:** Miliana Micu (Buc.) 1,25 m; **200 m:** Gherghina Radu 27,5; **greutate:** Viorica Brad (Buc.) 12,96 m; **4 x 100 m:** M.I.U. Buc. (Ana Hedevari, Niculina Manea, Ana Iozu, Alexandra Burcea) 53,3; FETE II — **60 m:** Niculina Manea 8,2; **500 m:** Ana Iozu 1:22,0; **înălțime:** Paulina Carabageac (Buc.) 1,38 m; **greutate:** Anica Ștefan (Buzău) 9,50 m.

Despre întrecerile la fotbal, volei și handbal, amănunte în numărul de mîine.

Luptă strînsă în ștafeta 4 × 400 m.

Foto: V. BAGEAC